

at han var sikker paa, det var Basis for Arbejdets Sundhed paa det Omraade. Jeg retter særlig min Henstilling til den højtærede Justitsminister, fordi jeg er overbevist om, at det særlig vil blive paa det Omraade, Justitsministeren repræsenterer, at Modstanden mod en saadan Ordning vil komme. Juristerne ville nemlig sige, at det er jo dog Justitsministeren, der afgør, om et Barn, der har forset sig, skal fritages for Straf mod at anbringes til Opdragelse paa en statsanerkendt Opdragelsesanstalt eller Børnehjem, og at det er en retslig Handling, naar der gribes ind i Forholdet mellem Forældre og Børn, og at det derfor absolut maa sortere under Justitsministeriet. Jeg skal for øvrigt bemærke, at oppe i Norge er Kultusministeriet ogsaa paa det Omraade Appellinstans, idet en Afgørelse af Overværgeraadet kan appelleres til Kultusministeriet, som træffer den endelige Afgørelse. For øvrigt mener jeg, at selv om man indrømmer, at disse forberedende Skridt bør blive under Justitsministeriet, hvad jeg gerne skal gøre, følger deraf ingenlunde, at det, som følger efter, den Opdragelse, der afgør, hvorvidt der kommer noget ud af de afgørende Skridt til Velsignelse for Børnene, ogsaa skulde sortere under Justitsministeriet. Tværtimod, den bør selvfølgelig som al anden Opdragelse, som tangeres Staten, sortere under Kultusministeriet. At lade det blive under Justitsministeriet er at sætte en sort Korkard paa denne Opdragergerning og paa de Børn, som komme ind under den. Det skal ikke være nogen Fornærmelse mod den højtærede Justitsminister, men jeg mener, at det er rigtigt, saadan ser man paa det, og det er Synd baade overfor dem, der staa i den Gerning, og for Børnene, og det er Synd overfor Befolkningen, der trænger til at se med større Forstaaelse og Sympati paa de Børn, her er Tale om. Jeg vil derfor meget indtrængende henstille til den højtærede Justitsminister, at denne Adskillelse bliver foretagen. Det er jo ogsaa saadan, at alle, eller saa at sige alle, der arbejde i den Gerning, komme ind under Kultusministeriets Omraade. Det er for en stor Del Lærere eller Lærerinder, der staa i den Gerning og skulle søge deres videre Uddannelse under Kultusministeriet, og det er da den naturligste Sag af Verden, at det ogsaa bliver Kultusministeriet, der

bliver tilsynsførende med deres Gerning. Jeg er for øvrigt ogsaa tilbøjelig til at tro, at den højtærede Justitsminister vil have vanskeligt ved indenfor sit Omraade at finde de til Tilsynet virkeligt egnede Mennesker. Jeg har al mulig Respekt for Juristerne, naar det gælder om at ordne en Sag og at tage Hensyn til Formerne — jeg kunde blot ønske, at de undertiden vare lidt mindre pedantiske, lidt mindre bureaukratiske —, men naar det gælder Kærnen i det hele, det pædagogiske, saa er det virkelig Kultusministeriet, der har de bedste Betingelser for at finde de Mænd, som med fuld Forstaaelse af Børn ifølge deres Uddannelse ere i Stand til at give gode Raad, naar det drejer sig om praktiske Opdragelses- og Skolespørgsmaal. Jeg skal for øvrigt henlede Opmærksomheden paa, at i alle vore Nabolande — Norge har jeg nævnt —, hvor man for Alvor har taget dette Spørgsmaal op, har man lagt alt det pædagogiske ind under Kultusministeriet, og naar jeg staa her som Talsmand for dette, tror jeg, at jeg har Tilslutning fra alle danske Børnehjem, fra dem, som arbejde i Børnehjemsgering. Jeg er glad ved, at jeg den sidste Tid har faaet at vide, at ogsaa de, der arbejde paa vore Opdragelsesanstalter, de, man nærmest havde tænkt skulde blive ved at sortere under Justitsministeriet, selv ønske at komme til at staa i Samklang med hele den øvrige Børnesagsgering og sortere under Kultusministeriet. Derfor er det ogsaa mit Haab, at Justitsministeren vil overvinde den Modstand, som aabenbart vil komme frem indenfor hans Omraade mod den Tanke, og støtte Kultusministeren, som jeg føler mig forvisset om med Glæde ser dette gaa ind under Kultusministeriet, i Arbejdet for, at det kan ske.

Saa har jeg en Henstilling til den højtærede Kultusminister. Der blev under 13. Juli 1910 nedsat et Udvalg bestaaende af vore mest ansete Topografer, Historikere og Sprogmand, som skulde undersøge, hvad der kunde gøres for at afhjælpe de uheldige Følger af den Forvirring, hvori vore Stednavne befinde sig, og tillige undersøge Stednavnene videnskabeligt og historisk og undersøge, hvad der videre kan gøres for Stednavnene. Denne Kommission har, saa vidt jeg ved, afgivet Indstilling til Kultusministeren og har heri udtalt Ønsket om at